

על ספק הרוקין - לומר שמא של זב או של נדה הן, ורוקין אב הטומאה הן לטמא אדם, דכתיב (ויקרא טו) וכי ירוק הזב.

מחט של טמא מת - שהוא אב הטומאה והמחט עצמו אב הטומאה, דחרב הרי הוא כחלל, ולקמיה פריך: אמאי הסכין והידיים טהורין, אף גופו של כהן טמא הוא, וצריך טבילה והערב שמש דאורייתא.

ר' יוסי בר' אבין אמר - לעולם ספק מחט, וכגון שהיתה פרה חסומה ובאה מחוץ לירושלים, דודאי מעלמא אתי, דמשנכנסה לשם לא בלעתה, דהוה להו ספק כלים של מקומות אחרים. של שוק העליון - שם היו מתקבצין טמאין, שלא לטמא את חבריהם.

ואף על גב דאיתחזק זב - שראינוהו עובר בשוק זה שנמצא בו רוק, אשמעין דלא גזרו, דכולי האי לא שמענו ממתניתין.

בדרך אחת היו יורדין לבית הטבילה - ועולין בדרך אחרת, הנמצאין בדרך הירידה - טמאין, דמאי בעו התם, אלא טמאין היו, והיה רוצה להטבילן, ונפלו ממנו.

דרך עליה טהורים - שהטבילן.

ולטעמין אימא סיפא כו' - ומהא ליכא למשמע מינה, דאיכא למידק מרישא הכי, ומסיפא הכי, ואשמעין הנך אמוראי דלעיל, דאמרין לא גזרו - דרישא דוקא, דקתני בדרך ירידה הוא דמטמאין, הא דכל העיר טהור, וסיפא דקתני דרך עליה טהורין - לא תידוק מינה הא דכל העיר טמאין, אלא לאפוקי גזייתא - מבואות קטנים שהיו סמוך לדרך ירידה ועליה, ופעמים שהיו יורדין דרך אותן מבואות ופעמים עולין, והנהו טמאין מספק, שהרי מתחלה טמאין היו, ספק נפלו בירידה ספק בעליה ומספקא לא נפקי מטומאה, אבל שאר כלים, ספק נטמאו ספק לא נטמאו - לא גזרו עליהן מספק.

כיון דאמר מר חרב הרי הוא כחלל - וזו נגעה בטומאת מת, שהוא אב הטומאה, ונעשה גם המחט אב הטומאה, ואמאי הסכין והידיים טהורות?

אדם וכלים נמי ליטמא - דכל אב הטומאה מטמא אדם וכלים, בין כלי את כלי בין אדם את אדם, בין אדם כלי וכלי אדם, בפרשה זאת חקת התורה בספרי.

עזרה רשות הרבים היא - לטומאה, ואדם וסכין ספק נגעו במחט זה, ספק לא נגעו, והויא לה ספק טומאה ברשות הרבים - דספיקו טהור.

ופרכין: הא רשות היחיד הוי ספיקו טמא - הא דבר שאין בו דעת לישאל הוא הסכין, ולא גרסינן: האי מחט, אלא: מכדי דבר שאין בו דעת לישאל הוא, ואי גרסינן ליה - הכי מפרשינן: מכדי האי עדות דמחט - דבר שאין בו דעת לישאל הוא הסכין, וכל מי שאין בו דעת לישאל וכו', דכל ספק טומאה מסוטה גמרינן: מה סוטה רשות היחיד ועל הספק טמאה - אף על ספק טומאות ברשות היחיד ספיקו טמא, ומינה, מה סוטה יש בה דעת לישאל אם נטמאה אם לאו - אף כל שיש בו דעת לישאל, כגון אדם ספק נגע בשרץ ספק לא נגע, דישיבו דעת שיכולין לשואלו אם נגע והוא אינו יודע - ספיקו טמא.

הבאה בידי אדם - אדם היה עסוק בה, ואם נגע בו הסכין במחט - על ידי אדם נגע בו, הלכך, אם עזרה רשות היחיד - ספיקו טמא.